

Gabriela Serra: «Encara no som conscients del grau de barbàrie que l'Estat està disposat a desfermar»

L'exdiputada de la CUP i activista social analitza el moment polític després de la sentència del TJUE, repassa les negociacions per la investidura a Madrid i es pregunta: "Per què no ens prenem seriosament la desobediència civil?"

Gabriela Serra, exdiputada de la CUP, entrevistada a NacióDigital | Paula Roque

Gabriela Serra no prové de l'independentisme històric, sinó del compromís social i els col·lectius de l'esquerra anticapitalista dels setanta. Nascuda a Mataró l'any 1951 en una família de classe mitjana, va entrar en contacte amb el moviment independentista a través de la CUP. En aquesta entrevista, analitza en posició de combat el moment polític i revisita la seva trajectòria, des de la seva estada a la Itàlia dels setanta a la seva fe cristiana, passant per la seva experiència com a mestra al Camp de la Bota.

- Quina valoració fa de la sentència de la justícia europea sobre la immunitat d'Oriol Junqueras?

- Que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) ha fet justícia. És l'única conclusió. No judicialitza la política. També ha estat un clatellot al Parlament Europeu, que no va voler esperar i va impedir l'entrada de Puigdemont i Comín a l'eurocambra. Sí que em sorprèn que la justícia espanyola s'hagi sorprès tant, després de les sentències contra l'euroordre.

- Ha rebrotat un nervi antieuropeista en els sectors de la dreta més recalcitrant. Es parla d'un possible Spexit.

- És que la dreta no ha estat mai europeista. El gran capital i les multinacionals han estat europeistes perquè els anava bé un gran mercat. L'únic que per ells pot circular lliurement a Europa és el capital, però la justícia i el dret no poden. Aquesta Europa que la dreta estima tant és la que posa fronteres perquè no entrin els immigrants.

- I com veu la sentència del TSJC d'inhabilitació del president Quim Torra?

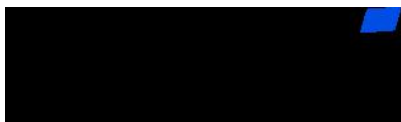
- És una altra mostra d'aquesta guerra contra l'independentisme que estem vivint. Una gota més dins d'aquest procés. És una cosa que podíem esperar i que frega la humiliació. S'ha de situar en un context de repressió a tots els nivells. A partir del 2012, el govern Rajoy comença una política de retallada de llibertats espectacular: reforma del codi penal i llei de seguretat ciutadana. Tot això s'ha anat travant per tenir ara tot l'entramat legal per una retallada de llibertats.

*Gabriela Serra: "Això no s'arregalarà amb una mesa entre el PSOE i ERC. També caldrà mobilització al carrer".
Foto: Paula Roque*

Això no s'ha fet pensant només en Catalunya, sinó també amb tot el que pot venir en cas d'una nova crisi econòmica. Hauríem de ser capaços de transmetre de cara a l'estat espanyol que això ha començat aquí, però no acaba aquí. Avui dia, tu pots ser acusat de rebel·lió per reunir-te, manifestar-te i opinar. Pots ser acusat de sedició per desobeir. Nosaltres som un tub d'assaig. Recordem que va ser el senyor Sánchez qui va dir que s'hauria de reformar el codi per treure el requisit de violència en el delictes de rebel·lió.

- Què hauria de fer l'independentisme, que darrerament ha mostrat algunes disputes internes?

- Aquest mantra que l'independentisme és gran i unit ens ho hem inventat els darrers dos anys. A casa nostra, l'independentisme sempre ha estat fraccionat. Ens vam unir per fer un referèndum i aprovar institucionalment les lleis que calien per celebrar-lo. Perquè l'independentisme és plural, com també l'espanyolisme. L'independentisme té un full de ruta mínim -potser molt curt-terminista- que és el dret a l'autodeterminació, llibertat dels presos, defensa dels drets socials i polítics, i acabar amb la repressió.

- Les sentències d'Europa i del TSJC es produeixen en plenes negociacions per a la investidura. Com creu que es poden veure afectades?

- Soc dels qui creu que hi haurà govern. El regne d'Espanya no es pot permetre anar a unes terceres eleccions.

"L'Estat ja té fetes les mides per bufetejar el govern PSOE-Podem"

- N'espera molt, d'un executiu PSOE-Podem?

- No. Podem és capaç de formar part d'un govern de Sánchez per canviar coses? Un dels acords que han signat inclou respectar la normativa europea de prioritzar els requisits de política econòmica de Brussel·les. Els ministeris que sembla que pot tenir Podem són els de despesa pública. Es pot compartir el govern, però l'Estat ja té fetes les mides per *acaronar* o bufetejar aquest govern. S'ha parlat de la governabilitat i ja n'hem vist la primera prova: el decret digital s'ha aprovat amb l'abstenció de Podem.

- Pot entendre una abstenció d'ERC per facilitar la investidura?

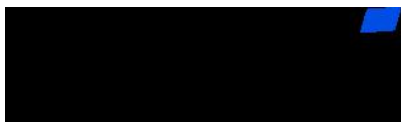
- Quan parlem d'investidura, estem parlant de moltes coses. Dels pressupostos de la Generalitat, de l'Ajuntament, de la Diputació, del deute fiscal amb Catalunya, del tractament dels presos i exiliats. Cal veure si ERC opta per una via ultrapragmàtica o si són capaços, amb la resolució del TJUE, d'agafar embranzida i fer un cop de puny damunt la taula. La sentència europea ajuda ERC a ser més exigent i obliga el PSOE a cedir. Però no sé la fondària d'aquest moviment. El que sabem és que això no es resoldrà en una mesa de negociacions entre el PSOE i els republicans, sinó també al carrer.

"La desobediència civil és una estratègia, no és una acció ni treure pancartes al camp del Barça"

- Quin tipus de mobilitzacions s'han de fer al carrer?

- La dissidència és un principi de la democràcia. Per què no ens prenem seriosament la desobediència civil? La desobediència civil és una estratègia, no és una acció. No és treure pancartes al camp del Barça. No és una manifestació il·legal. És un procés de diverses activitats que persegueix un objectiu clar i precís.

- Per exemple?

- La no-col·laboració. Per què no comencem a fer accions de no-col·laboració amb l'Ibex-35? Per què hem de continuar tenint els diners en bancs que han fet els possibles per enfonsar el procés? Per què hem de pagar les companyies energètiques que són profundament antidemocràtiques? No parlo de boicots a una empresa de xoriços.

- Què li semblen les accions del Tsunami?

- Em semblen molt bé. Em sap greu que l'altre dia no poguessin fer el que pretenien, però era molt arriscat. Un problema que vam tenir el mes d'octubre del 2017 és que vam desmerèixer la brutalitat de l'Estat. Encara no som prou conscients del grau de brutalitat i barbàrie que aquest Estat està disposat a desfermar. Pensar després de tant mediàtica com es va fer la protesta al Camp Nou que no hi hauria el desplegament de policies i forces parapolicials que hi va haver.

"Això no es resoldrà en una mesa entre el PSOE i ERC, sinó també al carrer"

- Va créixer en una família de classe mitjana de Mataró. Com es va fer de l'esquerra anticapitalista?

- Doncs és molt fàcil d'explicar. Vaig tenir la sort de viure un any a la Roma del 1972 per una qüestió d'estudis del meu company. Jo vaig estudiar a l'Institut de Neuropsiquiatria Infantil, soc mestra d'educació especial. Allí vaig conèixer unes companyes que estaven vinculades a Lotta Continua, organització de l'esquerra comunista, i a Il Manifesto. Pensem que era un temps en què el partit comunista italià era una força espectacular al país. Allí em vaig vincular a l'esquerra extraparlamentària italiana.

- Devia notar el canvi a la Itàlia d'inicis dels setanta.

- Sortia de Mataró i arribava a una Roma amb banderes roges al carrer! Els primers mesos eren una sobredosi. Recordo que anàvem a escoltar Rafael Alberti, que vivia allí. Quan vaig tornar, el 1973, em vaig integrar a les Plataformes Anticapitalistes. Com que ja sabia que el reformisme no anava a l'arrel, em vaig fer anticapitalista de seguida.

Gabriela Serra durant l'entrevista amb NacióDigital. Foto: Paula Roque

- No és una independentista històrica. Com es va trobar amb l'independentisme?

- M'hi trobo quan començo a tenir relació amb la CUP. Era sobiranista, això sí. La defensa del dret a l'autodeterminació la teníem clara. És una cosa molt leninista. Més aviat érem federalistes, però faig el trànsit conscient cap a l'independentisme. I crec que a l'estat espanyol hi hauria d'haver més independentistes: lliurem-nos dels grans estats!

- No arriba a l'independentisme des d'un nacionalisme radicalitzat.

- No. A casa meva som castellanoparlants perquè la meva mare és italiana. Jo anava a un col·legi de monges fins que vaig anar a un institut mixt, que era molt més transversal i interessant. Allí començo a escoltar coses als meus companys -la majoria eren homes- parlar sobre aspectes de la història i la lluita a Catalunya. Fins llavors, jo sabia més d'Itàlia. A l'institut faig una immersió sobre Catalunya. Sabien que parlàvem castellà. Un dia, vaig fer una poesia, "A Catalunya". Un poema de Renaixença. A partir d'aquí, ja vaig sentir que em donaven la benvinguda a la catalanitat.

- Ha estat mestra. Què ha après en aquesta experiència?

- Moltes coses, tot i que ho vaig ser poc temps. Vaig aprendre pedagogia activa a una escola privada molt progressista, el GEM, que no m'ensenyaven a l'escola de magisteri. A Itàlia vaig aprendre molt de psicologia i quan vaig tornar vaig anar a fer pràctiques al Camp de la Bota. Era un gueto. Vaig aprendre acceptació, respecte i cultura gitana, que és una meravella. Vaig aprendre a aprendre. El que ensenya i no aprèn, no ensenya. I d'aquí, on vaig estar quatre anys, vaig a Santa Coloma de Gramenet. Perquè l'organització on estava, el COC (Círculos Obreros Comunistas), em demana que em proletaritzi.

"Ser diputada de la CUP és el que menys he estat a la vida"

- Què era això?

- Als qui érem "petitburgesos" ens feien proletaritzar. Jo aleshores vivia a Horta. I em fan triar entre Nou Barris i Santa Coloma. Me'n vaig anar a buscar un pis allí. Al Camp de la Bota no eren proletaris, eren gitanos. Hi vaig estar un any o dos, però no he tornat més a fer de mestra. Després ja només he fet d'alumna.

- A més de diputada de la CUP.

- Això és el que menys he fet a la meva vida.

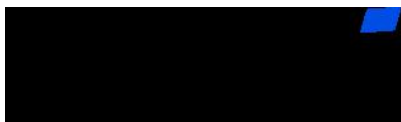

Gabriela Serra, fotografiada a la plaça de Sant Jaume. Foto: Paula Roque

- De tots els personatges que ha generat el procés, n'hi ha algun dels aliens a la CUP amb qui hagi tingut molta empatia?

- Amb Jordi Turull. Li tinc molt apreci. Hem fet molts quilòmetres junts i sempre ha tingut capacitat d'escoltar. Amb en Lluís Llach també.

- I al Parlament, amb algun diputat dels "altres" amb qui hagi trobat algun tipus de complicitat?

- Un del PP: Fernando Sánchez Costa. Sempre li preguntava: què fas al PP si no ets tan dretà? I sí, la seva resposta mai em va justificar la seva pertinença al PP. La fe no té sigles polítiques.

- És creient?

- Sí. Jo arribo a la política a través de la pobresa, fent catequesi. Tots tenim una espiritualitat. Sempre dic que soc cristiana, no catòlica.

"La Santíssima Trinitat per mi és: Déu Pare és la veritat; l'Esperit Sant és l'energia, la força, el coratge; i Jesús és el company que pica pedra amb tu"

- Celebra el Nadal com a creient?

- A la meua manera, sí. Sí. Però les creences no són dates. Són moments, espais, que marquem perquè ens ajuden a fer un tipus de reflexió.

- La figura de Crist és una referència per a vostè?

- Ho tinc molt solucionat, això. La Santíssima Trinitat per mi és: Déu Pare és la veritat, la bondat; l'Esperit Sant és l'energia, la força, el coratge; i Jesús, el company que pica pedra amb tu.